

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. **N** 232.

77de Møde.

Mandagen den 17de Juni.

(Fortsat.)

Orsted: Uagtet Udvalget har følt Nødvendigheden af, at denne Sag hurtigt muligt bringes til Ende, og derfor har givet Slip paa en Mængde Bemærkninger, som det ellers kunde have at gjøre ved det forelagte Udkast, saaledes som det er kommet fra Folkethinget, og kun taget de fornødne Forbeholdninger med Hensyn til Indvirkningen af de kommende Budgetter, saa er der dog enkelte Omstændigheder, som ville gjøre det meget vanskeligt at kunne lade det aldeles beroe ved det forelagte Lovudkast. Det er udtryffeligt udviklet i det første Afsnit af Udvalgets Betænkning, og især paa 2den Sides 2den Spalte, hvorledes den Form, Folkethinget har valgt, ikke synes at være aldeles passende. Det er derhos i det følgende, S. 9, viist, hvorledes Forslaget i den Paragraph, som taler om den Sum, som tilstaaes Cultusministeriet, ikke ganske svarer til hvad der virkelig fra Folkethingets Side er foreslaaet, da den Sum, som siges at være bevilget, blot angaaer hvad der af Statskassen skal udredes forlods til de Udgiftsposter, der henhøre under Cultusministeriet, men derimod er paa Tavlen selv anført adskillige Udbringinger, som vedkomme den øvrige Bestyrelse, og navnlig angaae de Fonds, der ikke ere Dele af Statskassen, og hvis Udgifter altsaa ikke indbefattes under den nævnte Sum. Og endelig er det i Slutningen anmærket, hvorledes der er flere Feilregninger og Unøiagtigheder i de optagne Summer; disse ere vel i og for sig selv ikke betydelige, men, da det egentlig er Lovforslagets Gjensind, at visse Summer skulde udredes til Regjeringens Raadighed, saa synes det dog at være formelle Ufuldkommenheder, som bør afhjælpes. Det er endvidere i Slutningen af første Afsnit yttret, at der ved Sagens Behandling i Thinget maa-

ffec kunde af enkelte af Udvalgets Medlemmer være Et og Andet at bemærke med Hensyn til Lovens Form. Herved sigtes fornemmelig til en Hovedbemærkning, jeg havde at gjøre i denne Henseende, men som ikke fandt en saadan Stemning for sig i Udvalget, at der blev optaget Noget derom, men som jeg dog troer her at burde udvikle, det er nemlig den, at alle de Summer, som tillægges Statskassen, og som tilbeels skulde anvendes til dens Udgifter, siges at være bevilgede. Det siges navnlig i § 1, at for Finantsaaret 1850—51 bevilges Statskassen en Indtægt af 24,256,365 Rbd. Foruden at man nu ikke i egentlig Forstand kan sige, at Statskassen bevilges denne Sum, men Bevilningen snarere vilde angaae de enkelte Poster, hvoraf man beregningsviis fordrer, at en saadan Sum skulde udkomme, troer jeg heller ikke Udtrykket „bevilge“ passer for alle de Poster, som ere benævnte i 1ste og 2det Capitel i Lovudkastet i de forskjellige Paragrapher. Alle de hidtil foreskrevne Skatter skulde jo efter Grundlovens § 51 udredes, saalænge de ikke ved Lov affattes. § 51 indeholder jo, at ingen Skat kan paalægges, forandres eller ophæves uden ved Lov. Som Folge deraf staae alle hidtil bestemte Skatter fast, saalænge de ikke ved Lov, det er at sige, ved fælles Beslutning af Kongen og Rigsdagen ere ophævede, og de kunne altsaa kun i uegentlig Forstand siges at være bevilgede. Det er bekendt, hvorledes denne Affattning er opstaaet ved Forhandlingerne paa den Rigsforsamling, som begyndte i 1848 og fuldendtes i 1849, og herved blev anerkjendt, at de ældre Skatter ikke kunde forandres eller ophæves, saa lidet som nye bevilges, uden ved Lov, men at de skulde blive ved at gjælde saalænge, indtil de ad Lovgivningsveien bleve forandrede. Hvad de nye Skatter angaaer, som skulde udredes ifølge Lovudkastet, da ere de allerede bevilgede; Krigsskatten er allerede bevilget, og ligesaa det Laan, som er optaget